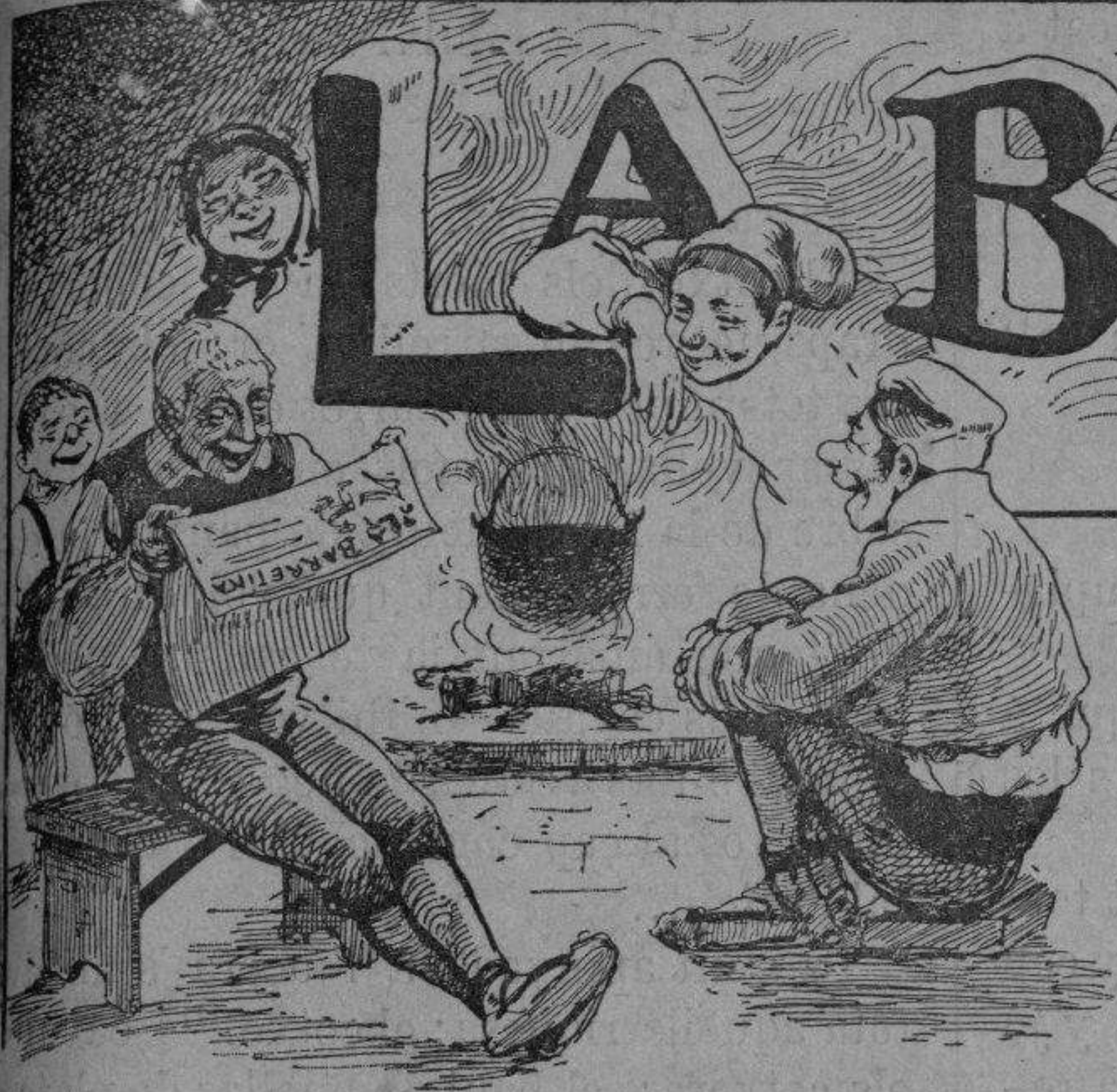

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTIC

SORTIRÀ CADA DIJOUS

Los encàrrechs y correspondència á l' Administrador, Elisabets, 11, baixos

Número solt 5 céntims—Suscripció per un any 3 ptas.

LA BARRETINA, al saltar á la pista cantelluda del periodisme, saluda al públich en general y als companys d'ofici, més ó menos esgalabrats dels peus ó de las ancas. LA BARRETINA, per no ferse cap xiribech, s'ha posat uns bons esclaps y encara ben ferrats.

LA REDACCIÓ.

XERRAMETCAS

CRÓNICA SETMANAL

La barretina es un moble que acaba de fugir dels caps.

No es axó 'l pitjó, sinó que ab la barretina se 'n va dels caps catalans el seny que era l' orgull llegítim de la rassa.

¡Pobra barretina! lluhia d' abans, roja com un gallaret, pels plans y montanyas de Catalunya, símbol de las virtuts d' un poble y bandera de honradesa y sensatés!... ¡Pobra barretina! ¡Aquí la teniu ara feta un trossot de paper tot brut de lletras y de dibuxos, ab una farúm d' impremta que empesta... ¡Oh tempora, oh mores! ¡Oh temps de las moras!

Axís estém. Ara que á Olot ja casi be no n' enfortexen d' estám, perque no se 'n gastan, nosaltres farém barretinas de paper.

No s' hi podrá abrigar ningú 'l cap per la part de fora, pró poté alguns no farían mal d' embolicarshi 'l cervell. ¡Tants com el tenen girat! Perque la nostra barretina entre rialla y rialla, podrá despertar alguna idea ó algún sentiment d' aquells que havian fet del poble catalá un dels mes avansats y mes dignes.

N' hi han molts de periódichs que fan riure, y riure de debó... però, fillets, *de las riallas, ne venen plorallas*; y LA BARRETINA aspira á fer passar un rato, menos deliciós, de moment, pró que dexi després al cor regalims d' alguna cosa sanitosa, que may fassi venir tristesa.

Ja 'm farán el favor de dirme d' aquí uns quants dias qué tal va axó. Ara, donat ja 'l Deu-vos-guard, me cal empendre la tasca, comensant per dir alló del cómich, quan ja cau el teló:

Perdonad sus muchas faltas.

* * *

—¿Que no ho sabs?...

—¿Qué?

—A n' en Rampinyeta l' han encasillat.

—Temps ha que m' ho esperava. Perqué, noy, n' havia fet moltas y molt elapadas. Sobre tot la darrera no podía anar. Jo mateix alguna vegada li havia dit: Mira, Rampinyeta, que ni 'ls cacichs, ni las influencias te salvarán... ¡*Quien mal anda, mal acaba!*... Ell se me 'n reya; prou hi deu pensar ara que si m' hagués cregut no gemegaria á la garjola.

—Pró ¿de qué te las haus de la garjola?

—¿No m' has dit que era á la presó?

—¿Com á la presó? No, home, t' he dit que era encasillat.

—Y be, ¿no vol dir que l' han ficat á la presó?

—No, home, vol dir que 'l Govern el farà diputat.

—¡Batua listo! ¿Axís estém?...

—Home, y donchs que vens de la Vall d' Aran?

* * *

Aquest dematí he entrat á ca 'l llimpia-botas.

M' assech. Prenc un diari (aquí á Barcelona som axís... aprofitém tots los moments... per llegir ximplerías).

El fulano que 'm fa ser enllustrat tota la setmana, m' arrebossa las calsas y cop de raspall va, cop de raspall ve... y jo cop d' anar llegint malifetas de birla relloges y escura butxacas... *que no pudieron ser habidos* pel zelós cuerpo de la Guardia municipal.

Llegia un solt sobre la honradés del Ajuntament, quan m' ha semblat sentir á las camas com una fredor... Jo res, amarrat ab la honradés... ¡ne corra tan poca, ques'ha d' aprofitar quan passa!... Després las emprenc ab un altre solt que parlava de la *Campaña moralizadora que el partido gobernante...* Altre cop fret á la cama. Y llavors fan fort que he tret els ulls del diari y he pegat llambregada á la cama... Re-ira de neu!... Aquell avestrús del llimpia-botas, per compte de la botina m' ha tenyit de betúm tots els mitjons... Vetaquí la fredorada.

¿Qué rediable fas aquí? li he dit. ¿Que t' has begut el cervell, tros de quóniam?... Y l' animal em mirava ab uns ulls mes ximplés que ell mateix. Al fi s' ha posat tot compungit:—Dispensim, bonament no sé 'l que 'm faig. Ja li deya á l' amo que 'm dexés fer festa avuy. No veu que ahir á la tarda vaig anar al enterro... Sinó que aquests amos no 's fan cárrech de res... Com que ell la devia arreplegar ab vi mes distingit, que no es tan tossut com el dels pobres... no li ha durat tant.

A mí no 'm vol acabar de dexar. Y per adobs, que no sé ahont aniré á dinar; á la dona no he pogut dexarli cap quarto. Ahí 's va gastá tot. Nò 'n digui res, que l' amo 'm despatxaria...—Peró, tros de tunyina, ¿quí 't fa anar á l' enterro á fé 'l bestia? Com vols que 't tinga jo compassió? Qué 'n tinch jo la culpa del teu cap beneyt, que n' hagi de pagar la pena?... Si 'm diguesses que has tingut una desgracia 't daría propina; pró ¿quí 't fa anar á enterrar en Carnestoltas? Valdría més que enterressis la miseria y la ximplor y las mantellinas!...

Me n' he hagut d' anar ab las sabbas brutas y 'ls mitjons regalant de tinta. ¡Jo, un dels pochos que no varem anar al enterro!

TRENCANOUS.

PER LLENGUA

Passa un enterro.

El cotxe dels morts va tot cobert de draps negres ab sarrells d' or; els cotxeros tots mudats, ab barret de copa, sabbassas vellas pró molt enllustradas, y á sobre de la levita negra de panyet la cadena de ferro lluhent que vol dir que a ne 'l que amarran ja té cadena perpetua...; els cavalls—n' hi van vuyt ó deu—també tots vestits de negre y ab uns plumeros al cap com de barret de general antich...

La gent apinyada á l' acera 's mirava tota aquella riquesa: el cotxe, 'ls cavalls, els cotxeros, el baul ab anellas de plata y lletras dauradas y tot carregat de coronas...

Allá al peu del acompanyament una colla de donas feyan comentaris. Una que salta y diu, tot rihent:

—*Com mes richs, mes bestias!*

Un senyor del dol s' enfada. Increpa á la dona:—Poca pena! tingui més respecte á un enterro, y al dolor... La dona li respon:—¿Quí li ha dit res á vosté?... Ningú li demanava... ¿Per qué s' hi fica?... Jo no he dit res que ningú hi pugui tenir que dir...—Lo senyor, fora de cassola:—Encara té vergonya d' enraonar axís?... Se fa un rotllo de gent... Lo senyor crida, manoteja... La dona l' esbalota, li vomita insults...

Arriba un municipal:—*¿Qué ocurre?... Pero, cállense de una vez!... Pero, cállese, dona!... que se explique el senyó... Repito que no hablen todos juntos... Vah, vah, vengase usted al cuartelillo, venga, dona, venga, allá podrá hacer sus deposiciones... ¿Que no quiere ir?... Si no quiere de grat, á la fuerza...*

(La dona al fi, segueix, tot plorant feta una Magdalena).

AL CUARTELILLO

La dona.—Senyor Comandant, jo...
El Comandant.—Primer que enraoni la autoritat... *Diga, guardia, qué ha sucedido?*

(El municipal explica lo del esbalot y lo que havia dit la dona).

El Comandant á la dona.—De modo que vosté s' ha permés insultar á un mort y ofendre 'ls sentiments d' una familia adolorida per la pérdua d' un ser estimat?...

La dona, tota espantada.—Peró, senyor Comandant, si jo no he fet res de tot axó... ¿Qué diu ara?... Aquest municipal, com que enraona en castellá, li deu haver explicat alguna empa-totada... Jo, senyor, no lie dit res

d' axó, ni que ningú hi pugui tenir que dir; si jo...

Comandant.—Vosté no ha dit la frase: «Com més rics més bestias?»

La dona (feta una mar de llàgrimes).— Ah!... si es per axó, si senyor, que ho he dit... (tota trémola).

Comandant.—Donchs veu com lo guardia no ha contat res de mal..... ha dit lo cert. Vosté ha...

La dona.—Peró ¿y quin mal es axó?... Jo no he insultat á ningú...

Comandant.—Cóm que no?... Vosté ha...

La dona.—Peró, senyor, que per ventura no es cert lo que hi dit?...

Comandant.—¿Cóm?

La dona.—Sí, senyor, si senyor que ho es de veritat. Vegi si quan jo 'm mori, que som una pobra, vegi si n'hi tindré tants de cavalls al cotxe... ¿Per qué las hi han posat tantas bestias sinó perque devia ser molt rich el mort?...

El comandant, no pot aguantarse 'l riure... Quan s' ha ben escurat lo coll, diu á la dona:—Be, vagi, vagi per avuy... Però un altre dia no sigui tan xistosa, que li podrian costar caras las brometas...

La dona.—Gracias, senyor, però també vosté vegi que 'ls municipals fassin tan cabal dels senyors com dels pobres... ah! y fassils parlar en catalá que ells sabrán be 'l que dihém y nosaltres el que aquí contan...

GRATALLOPS.

ARITMÉTICA PARDA

En Pau Escanya-Penjats es un home molt clement; puix dexa als necessitats molts diners... al nou per cent.

—Axó, Pau, no pot aná, li diu Mossen Generós, las caritats que feu vos Deu no las premiará. —

—¿Qué diu, Mossen Generós?... Ay! que poch ho enten vosté. A veyám, escoltim be, veurém qui hi veu mes dels dos. —

—¿Deu no 's mira 'ls meus papés des de 'l Cel?... Donchs, evident que veu el 9 del revés y llegeix al 6 per cent. —

WNEDELBRUK.

VUYTS Y NOUS

Decididament los Alcaldes Marquesos no están de bonas.

A Madrid, y durant la situació conservadora 'l Marqués de Cubas va fer la grilla al Govern ab las sevas disposicions moralisadoras.

Ara al partit fusionista li ha sortit un altre Marqués de la Grilla, aquí á Barcelona.

El Marqués d' Alella, que es home que sap de contar, ha tret els seus càlculs, y ha disposat que s' anessen á guanyar la vida honestament y á càrrech de qui 'ls vulga llogar uns quants empleats de lujo que mantenía Barcelona.

Pró... Aquests empleats tenían padrins. Els padrins volen quedar be, pagant el publich; y no han volgut que 's quedessen sense la canongia.

El Marqués ha presentat la dimissió, y 'ns hem quedat sense Alcalde.

Ara 'ns cal esperarne un que vulgui transigir ab aquest trampeig que 'ls barcelonins no veuen, però que 'l pagan. D' aquests ray no 'n faltarán; á cada cantonada se 'n troban tres ó quatre.

Recomaném al cacich de la ciutat que no busqui cap mes Marqués per Alcalde. Resultan, per ara, ser massa remirats ab las cosas de la Casa Gran. Un Alcalde ha de fe 'ls ulls grossos, si vol que li digan guapo.

El director d' un periódich, dels graciosos de la ciutat, emprenentlas contra unas quantas personas decents que s' han oposat á que la Judic treballi en lo Principel, suposa que aquestas personas, entre las que hi ha un dignissim eclesiástich, se moren de ganas de veure lluhir reservadament las gracias de la *divette*.

Home, senyor director, ¿sap que axó es mal fet de suposar cosas lletjas en personas dignissimas, que may han fet cap setmanari escandalós, ni han dat un qué dir ab sa conducta?

Vosté abusa de la situació. Com abusarían de la barra demá que 'ls *Uadramaners* (com diu *La Renaxensa*) fundessin un periódich, y diguessim que vosté 'ls ataca perque no té 'ls dits prou lleugers, ni prou folrada la cara per aprofitarse de las gangas del ofici.

El mestre Verdi, autor de *Aida*, *Otello* y moltras altras óperas de primera, ha compost ara, y s' ha estrenat ab gran éxit, una nova obra que 's diu *Falstaff*.

En Verdi té 81 anys.

¿Eh que sembla extrany que á n' aquesta edat encara estiga per orgas?

De Málaga contan que tant com aumenta 'l número de casas per llogar, se anuncia la venda de caxas de ferro per guardar quartos.

Axó últim no té res d' extrany. Com que de mica en mica 'l govern s' ho va enduhent tot, las caxas sobran als particulars.

No hi ha sinó un consol: que es probable que las compri 'l ministre d' Hisenda.

Un lladre axerit.

En una iglesia d' aquesta capital s' acosta tot compungit á un confessorari un minyó de 18 anys. Ab ayre de santet s' agenolla als peus del confessor. Després li diu á n' aquest que s' ha dextat un paquetet á sobre d' una cadira. El confessor li dexa anar á buscar; y veient que tarda molt, s' axeca y 's troba la solana desbotonada y 'l rellotge á fora de la butxaca.

El pobre Romero Robledo segueix malament del nas. A la fi 's tem que 'l granot será un verdader cranch; Deu nos en guard!

Un, parlant d' axó, deya:—No entench perque li ha exit el mal al nas justament... hagués sigut á la llengua que li ha dat tantas torturas, ó á las camas que se li han bellugat tant de cal Rey á cala República, de ca 'n Cánovas á ca 'n Lopez Dominguez... Pro justament al nas!...

—Home, li deya un altre, no sé com no ho comprens ¿no veus que 'l nas l' ha guiat sempre?... Flayre d' aquí, flayre d' allá y allá hont sentía bona olor allá 's quedava.

—No, salta un tercer, no es axó. El nas es el mes prop vehí de la boca ¿no? Donchs el nas es qui més d' aprop havia d' escoltar els devassalls de la xerrameca. Es el qui mes n' ha patit, y al últim no poguent més aguantarho, ha caygut malalt.

AUCA POLÍTICA

Servey telegráfich de «La Barretina».

ESpanya

Los cacichs fusionistas que hi ha á Espanya, com venen eleccions, trauen la banya.

La flamant cua-lició republicana espanyola, per acostarse al turró ja vol sorti de cassola. A Madrid presentará per diputat de primera á en Pi que res dirá, Zorrilla que no vindrá, Salmeron que triunfará, Pedregal que garlará, Benot que no sortirá y Esquerdo que no podra curar á cap la bojera.

En Concell celebrat per los ministres s' han tocat molts y variats registres. Lo que mes d' arreglar los costará es á n' el qui té gana darli pa.

En Sagasta está molt amohinat puix no troba districte al seu cunyat.

En totas las provincias espanyolas hi ha pau, tranquilitat y fusionistas; corren molts refredats y tarugistas y hi ha molta escassetat d' *andolas*.

La Fransa acaba de di que no vol del nostre vi. Diuen que ha pres tal acort, perque van massa de tort, y 's pensa tothom allí que ho fa 'l beure 'l nostre vi. Lo qual be podria sé perque tampoch aquí caminém be.

FRANSA

Las trampas del Pauamá acaban de posá en clá que tal volta tocant varios registres se podrian trobar dos ex-ministres que al seu temps no sabian de robar. També 's diu si hi ha quatre diputats que no tenen tots los dits untats. Per aquestas rahons hi ha qui computa que encara la República es poch bruta.

CLICH-CLICH.

A LA VORA DEL FOCH

Passan marit y muller per davant d'una casilla de burots.

Un burot diu á la dona, que porta un bulto rodó sota la axella:—¿Portéu res per declarar?

La muller, guaytant al seu marit:—¡Un meló!

Venint d'enterrarlo:

—Mira noya que fa ayre... pósat el mocadó al cap, que 't refredarás.

—¡Cál no tingas por Albert, ¿que 't sembla que no 'n tinch prou ab la mantellina?

—Y donchs, ¿qué portas aquí. Joan?

—Vuyt parenostrichs.

—Peró, ¿y per qué n' has comprat vuyt?

¿No 'n teniam prou ab un?

—Jo us diré, mare; com el poble es tan lluny, al venir l' any nou, devegadas no 'm ve be d' anarhi, y d' aquesta manera tindré parenostrichs per vuyt anys.

El que es ara cardenal de Toulon (Fransa), era abans bisbe de Nancy. Un dia, y per virtut de mals informes, va donar un rapapolvo á un dels seus secretaris per una falta que aquest no havia fet.

—Monsenyor, va respondre 'l Secretari, es cert que la falta s'es comesa, mes vos asseguro que no he sigut jo.

—Vos crech per la vostra paraula, digué 'l bisbe: Axó 'm proba una vegada mes que la veritat y la justícia patexen del embufech y'ls costa molt de pujar al primer pis del meu palau. Però, ja que vos heu rebut la *ensabonada* que un altre merexia, perdoneume y no 'm diguéu el nom del culpable, perque l' hauria de renyar també, y 'l *sabó* hauria de fer servey doble.

En una reunió á la casa de la Marquesa de X...:

Un criat, llogat al dematí, travessa 'l saló, tot plé de convidats, portant á las mans una safata ab refrescos, y entre ells algunas copas buydas.

—¿Ahont tens el cap?... li diu tota sofocada la mestressa... ¿Per qué son buydas aquestas copas?...

—Senyora, son per las personas que no tenen set.

CORRANDAS

Vida de la mia vida,
videta del meu amor;

sempre 'm dius videta meva
y has de ser la meva mort.

Una vida, duas vidas,
¿quántas vidas teniu vos?
Vos teniu la meva vida
y la vida de tots dos.

Las cabras van per la rama,
los cabridets per la flor;
jo vaig per la poncelleta
que 'm té robada l' amor.

Los uns s' agradan del liri,
los altres del galdiró;
jo 'm só agradat de la rosa
que es lo nom del meu amor.

Un roseret n' es ta galta,
ta boqueta un maduxé;
pera durme 'n la maduxa
papallona jo 'm faré.

PEP DE L' AUBAGA.

TRENCA CLOSCAS

XARADA

Dos jóvens de bon semblant
d' ofici *prima y segona*,
galantejan á la *tot*,
molt formal y bona noya.
Mes, com que un no mes ne vol,
tria al mes bo de la colla,
que en compte d' anar mirant
tres inversa ab la *segona*,
s' afanya per fé un recó,
matineja y va al llit d' hora.

K. XERA.

ANAGRAMA

Veyám com si t' espavilas
ab sis lletras fas sis tots:
tot se diu de cosa vella;
tot planta que 's cria á bosch;
tot nom de familia ilustre,
tot genérich nom de fonts,
tot ciutat de Catalunya,
y *tot* quan faig d' orador.

ELÁSTICH MÚSTICH.

MUDANSA

Ab *a*
s' hi pot peix agafá:
ab *e*
aquí no vol dir ré:
ab *i*
s' hi mida lo camí:
ab *o*
la terra es ab sahó:
ab *u*
la puja ho fa segú.

ELÁSTICH MÚSTICH.

GEROGLÍFICH

$\frac{1}{5} n \times t$

K. XERA.

SINONIMIA

Mira que *tot* aquest diari:
la historia d' un sabi *tot*
que va obrí 'l *tot* de las ciencias
fent immortal lo seu nom.

MIBETY.

LOGOGRÍFO

1	2	3	4	5	6	7	8	Un riu.
8	7	4	4	5	6	7		Població catalana.
	3	5	1	3	5	4		Id. id.
		1	2	4	5	8		Id. id.
			7	6	5	4		Id. id.
			8	2	1			Id. id.
			7	1				Planta.
			8					Consonant.

MIBETY.

ROMBO

- 1.ª Vocal.
- 2.ª En lo foch.
- 3.ª Rey d' Espanya.
- 4.ª Nom de dona.
- 5.ª Cabecilla.
- 6.ª Valor.
- 7.ª Vocal.

ROMBALL.

Las soluciones en lo numero vinent.

D. PAU BONAPASTA Y PADOLÉNT, renomnat home públich, quina interessant biografía publicarà aviat, ben ilustrada, LA BARRETINA.

¡OJO!

LA BARRETINA recomana als compradors que procurin pendre 'l número sempre al mateix venedor, per qué d' aquí á pochos días donarém una sorpresa; y aquesta condició será necessaria, per poguer doná 'l nom, y obtenir número. Axís podrá 'l comprador constant aspirar á una ganga de consideració que aviat farém conixer.

Imprempta de F. Altés, Elisabets, 11, baixos.